

Dievam acīs bakstīt ir bīstami

1.Sam.11 lasām, kā Izraēlā atnāca vienotība ķēniņa Saula valdīšanas laikā. Dievs māca mūs caur Vecās derības notikumiem un norāda uz principiem, kas darbojas arī mūsdienās. Šis stāsts nav izņēmums. Tas atklāj kā Kungs redz notikumus arī šodien.

Kad amonieši sacēlās pret Jabešas ļaudīm, vecaji lūdza tiem septiņas dienas, lai meklētu konflikta risinājumu. Jabešas ļaudis vēlējās mieru, bet amonieši tiem izvirzīja šausmīgus nosacījumus - apmaiņā pret mieru izdurt visiem labo aci, lai apkaunotu Izraēlu.

Nolūks bija ne vien apkaunot Izraēlu, bet arī darīt to vāju. Amonieši vēlējās atrast veidu, kā padarīt Izraēlu neaizsargātu pret nākotnes uzbrukumiem. Tad amonieši varētu izvirzīt nākamās "miera" nosacījumus, soli pa solim iznīcinot Izraēlu.

2011.gada 19.maijā ASV prezidents pasludināja izmaiņas valsts ārpolitikā kā miera starpnieks starp izraēliešiem un palestīniešiem. Līdz šim neviena ASV administrācija nebija noteikusi, kādiem jābūt teritoriālajiem nosacījumiem - starta pozīcijām, iesākot pārrunas, atstājot to abu ieinteresēto pušu ziņā. Taču prezidents Obama paziņoja, ka 1967.gada robežām jābūt par pamatu sarunu atjaunošanai.

Astoņi vadītāji, kas pārstāv ekonomiski spēcīgākās valstis uz zemes, steidzās atbalstīt Obamas nostāju paziņojumā, kas nāca klajā nākamajā nedēļā.

Izraēlas premjerministrs Benjamins Netanjahu rīkojās vēl ātrāk, noraidot šo priekšlikumu, tādēļ ka šāds lēmums atgrieztu Izraēlu teritoriālajā pozīcijā, ko nav iespējams nosargāt. Visas amerikāņu valdības līdz šim to saprata, zinot, cik bieži Izraēlai nācies karot, lai aizsargātu valsti no arābu uzbrukumiem. Izraēla pieprasa robežas, no kurām iespējams aizsargāt valsti, lai tās iedzīvotāji dzīvotu mierā un drošībā.

Papildus šim faktoram, Izraēlai atkal būtu jārikojas apkaunojoši – sūtot pašu armiju ebreju apdzīvotajās vietās, lai no tām ar varu izvestu tūkstošiem iedzīvotāju. Jūdeja, Samarija, Jeruzalemes austrumu daļa – tās Izraēla atguva 1967.gadā Sešu dienu karā.

Nekļūdīsimies, naivi cerot uz mieru. Palestīnieši neatzīst Izraēlas tiesības uz eksistenci. Viņi vienmēr ir tiekušies sasniegt vienošanos ar Izraēlu, lai iegūtu atvērtas durvis uzbrukumiem. Kā amonieši viņi piedāvā mieru pret Izraēlas apkaunojumu. Vienošanās var tikt sasniegta tikai tādā gadījumā, ja izraēlieši izgriezīs savu labo aci, tas ir, atdodot savas teritorijas, kurās dzīvo cilvēki. Tā rīkojoties, Izraēla atgrieztos situācijā, kur valsts un iedzīvotāji ir viegli pieejami uzbrukumiem. Diemžēl ASV prezidents ir palīdzējis negatīvi ietekmēt šo procesu, atstājot Izraēlu izolētu kā Jabešas vīrus šajā konfliktā.

1.Samuēla 11 mēs redzam, ka Jabešas ļaudis meklēja palīdzību. Sūtņi devās pie Saula, bet Sauls atradās uz lauka. Viņš bija kronēts par ķēniņu, taču ne visi to bija atzinuši.

Kad Sauls izdzirdēja ziņas, notika kaut kas nozīmīgs. Dieva Gars nāca pār viņu un Sauls kļuva ļoti dusmīgs. Viņš sagrāba vēršus un tos sakapāja mazos gabalos. Ar vēstnešu rokām Sauls izsūtīja gabalus pa visām Izraēla robežām, teikdams: „Kas nesekos Saulam un kas nesekos Samuēlam, ar tā vēršiem darīs tāpat!” Tad bijība tā Kunga priekšā pēkšņi pārņēma visu tautu, un tie devās karā kā viens vīrs.” Saulam izdevās sapulcināt 330 000 vīru lielu armiju. Tā sakāva amoniešus un izglāba Jabešu. Pēc uzvaras tauta pulcējās ap Saulu, tie devās uz Gilgalu un apstiprināja ķēniņa Saula varu Dieva priekšā, nesot Kungam kaujamos pateicības upurus. Tauta atkal bija vienota un pasargāta.

Saulam nebija tāda armija, lai novērstu draudus, bet, kad Sauls sekoja Gara vadībai, bijība nāca pār tautu, un tas viņiem atnesa glābšanu.

Ne tik bieži mēs saistām Svētā Gara izpausmes ar dusmām vai taisnīgo sašutumu, kā daži tulkojumi to sauc. Mēs vairāk esam pieraduši atpazīt Svēto Garu, kad Viņš mierina un iepriecina nelaimē. Tomēr Dievs spēj izpaust emocijas, kādas mums, cilvēkiem, ir pazīstamas, un kad Svētais Gars darbojas mūsu dzīvē, Viņš var ielikt mūsos Savas izjūtas par konkrēto situāciju.

Cakarijas 2:12 teikts par Ciānu: “kas jums pieskaras, tas aizskar Dieva acs ābolu.” Acs ir visjūtīgākā ķermeņa daļa. Kad amonieši nāca pie Jabešas ļaudīm ar nodomu izgriezt visiem labo aci, viņi nesaprata, ka patiesībā baksta acīs Dievam, aizskarot Viņu visjūtīgākajā vietā, un izraisīja Dieva dusmas. Tas ir brīdinājums visām tautām, kas izvēlēšies cīnīties pret Izraēlu vai atņemt tai Dieva doto mantojumu.

Šajās dienās, kad tautas atkārtoti amoniešu kļūdu, mums jāpajautā sev – cik uzskatīti mēs esam uz Svētā Gara toņa? Vai mēs esam meklējuši Dieva vaigu par šo jautājumu? Vai mēs esam harmonijā ar Dieva izjūtām par Viņa tautas un zemes grūtībām? Vai mūs uztrauc notiekošais? Vai mēs runājam par to savās tautās? Vai esam pārliecināti, ka mūsu tautas ir tikušas brīdinātas par rīcības sekām?

Kā Sauls, mēs esam svaidīti, bet vēl neesam saņēmuši valstību. 1.Pēt.2:9 teikts, ka mēs esam “izredzēta tauta, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta.” Mums nav fiziski ieroči, bet mūsu spēks ir bijība Kunga priekšā. Viņš ir tas, kurš glābj un dod uzvaru.

Jesajas 41 apstiprina, ka Kungs atbrīvos Izraēlu un iznīcinās tos, kas sacelsies pret Izraēlu. **ICEJ misija ir - runāt atbalsta un mierinājuma vārdus Ciānai, ļaut dzirdēt tai, ka Dieva nodoms ir glābt Izraēlu. Tāpat mūsu misija ir brīdināt**

tautas par to, kā tās izturas pret derības tautu. Šī vēsts mūsdienās ir svarīgāka kā jebkad agrāk.

Savu nāciju labā, mums jāatrod balss ikvienā tautā, kas uzrunās vadītājus un brīdinās tos, lūdzot izbeigt bakstīt acis Dievam.

„Word from Jerusalem”
2011. gada jūlijs
sagatavoja ICEJ ASV pārstāvis Darils Hedings
tulkoja Ilze Saulīte

© ICEJ Latvija
Ph: 371 25464561
lv.icej.org@hotmail.com
www.icej.org